

TẬP 17

HỒI 171

Vu Thuật

Bên ngoài khu cấm địa lâu đời đó, tiếng chim hót ríu rít trên những ngọn núi âm u, từ xa còn văng vẳng lại những tiếng gầm rú của trận quyết chiến. Ngoài ra có chăng chỉ là tiếng gió từ xa thổi lại, qua những tán lá. Cả ngọn núi xanh rì lay động theo những cơn gió nhẹ, cảnh sắc như trên tiên giới.

Bên dưới bốn chữ lớn Ảo Nguyệt Động Phủ bức tường thạch bích đã bị tuế nguyệt phủ kín một màu xanh rì của phong rêu. Thời khắc này, cả khu rừng như ngừng đọng lại, chứng kiến hai nam tử đang đứng bất động đối mặt với nhau.

Kỷ niệm cũ bao nhiêu năm, từ từ trở về trí óc hai người, rồi quay đầu lại, bạn cũ ngày xưa liệu còn được mấy người?

Lâm Kinh Vũ vẫn nhất trực trầm mặc, nhưng sắc mặt không lúc nào ngừng biến đổi, ánh mắt chăm chú nhìn vào thân thể của Quỷ Lệ. Nam tử đang đứng trước mặt gã kia có còn là Trương Tiểu Phàm của ban đầu?

Cuối cùng, gã cũng thốt lên, giọng lạc đi vì đau đớn: "Tại sao ngươi lại giết lão bá? Lão chỉ là một lão nhân như ngọn nến tàn trước gió mà thôi."

Những thớ thịt trên mặt Quỷ Lệ giật giật, đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, đó là người bạn nối khố của hắn, khuôn mặt khế có chút biến đổi, có thể thấy hắn đang cố gắng kềm nén tình cảm của mình, nhưng tình cảm mãnh liệt giống như ngọn núi lửa càng kềm nén càng khiến hắn khổ sở.

Giống như là lúc còn thơ ấu, điều này hắn đã quen thuộc lắm rồi. Mà giờ đây, quang minh chính đại dưới ánh mặt trời đứng trước mặt hắn, chất vấn hắn.

Tận sâu trong rừng thẳm, dường như có một ánh mắt u ám, lạnh lẽo nhìn vào bóng ảnh hai nam tử.

Quỷ Lệ chăm chú nhìn gã một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: "Lão chặn đường ta."

Lâm Kinh Vũ hừ lên một tiếng, ngửa mặt lên trời, hít một hơi thật dài, giống như đang tự nói với sâu thẳm lòng mình điều gì, sau đó, lúc gã từ từ đưa mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt chỉ còn sự lạnh lẽo.

Đôi mắt chăm chú nhìn vào Quỷ Lệ, nhìn vào người đối với gã đã từng không có thứ gì có thể đánh đổi được bằng một khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng: "Từ khi Thảo Miếu thôn bị thảm họa, chỉ còn lại hai ta may mắn sống sót, ta luôn coi ngươi là huynh đệ, ngươi biết không?"

Quỷ Lệ khẽ mấp máy môi, chậm chậm gật đầu.

Lâm Kinh Vũ trừng mắt: "Trong lòng ta, từ trước đến giờ, luôn coi rằng ngươi là người thân nhất của ta, vì thế kể cả người mười năm trước phản bội lại Thanh Vân Môn, nhưng ta vẫn hy vọng rằng một ngày nào đó, ngươi sẽ biết sai mà quay về, trở lại với chính đạo." Khuôn mặt gã lần đầu tiên hiện lên nét ảm đạm thất vọng, còn ẩn chứa cả sự thù hận, lạnh lẽo cười: "Thế nhưng, hóa ra là ta đã sai rồi, đáng ra ta phải hiểu rằng, ngươi đã không còn là Trương Tiểu Phàm, người anh em thân nhất của ta năm nào, người giờ đây đã là hung nhân ma giáo, Quỷ Lệ tâm lang thủ đoạn rồi."

Đột nhiên gã cười lớn, khuôn mặt thêm phần quyết tâm, "Grào.." một tiếng rống gầm lên, bích quang đại thịnh, Trảm Long Kiếm xuất ra khỏi vỏ, kiếm khí như rồng, hung dũng bao trùm, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

"Tình nghĩa người ta, hôm nay một đao hai đoạn!"

Lời nói như những mũi kim sắt. Cùng lúc đó, một đạo bích quan, xé rách sự yên tĩnh của khu rừng, bổ vào viên đá cứng rắn bên cạnh, "ầm" lên một tiếng, một lúc sau khi lớp bụi đã tan đi, chỉ còn lưu lại giữa hai người một vết rạch sâu vào tảng đá.

Quỷ Lệ sắc mặt đột biến, thậm chí thân hình hấn nhè nhẹ giật mình mà không biết tại sao, hấn vẫn chăm chặp nhìn vào vết kiếm trên tảng đá, sắc mặt hấn lần đầu tiên lộ ra vẻ thống khổ.

Vết chém sâu đến như vậy, cắm vào tảng thạch bàn kiên cố, đến mức không thể sâu hơn được nữa rồi. Hấn vẫn trầm mặc nhìn vào đó, đến những lời nói của Lâm Kinh Vũ, hấn dường như chẳng nghe thấy gì nữa.

Dường như, bất kỳ lúc nào, cũng có một người hấn trân quý trong lòng như vậy mà đoạn tình tuyệt nghĩa, như vậy mà khiến hấn đau đớn trong lòng!

Vết chém, sâu thẳm thẳm, rạch phá tảng đá, tuyệt đoạn tình nghĩa thế gian, làm tổn thương tim ai?

Như bị ngạt thở, Quỷ Lệ không kềm nổi há miệng hít sâu một hơi, thậm chí đến thân thể, hắn cũng không còn cách nào khống chế nổi, thế nhưng qua một khắc, hắn lại một lần nữa kềm nén cảm xúc của mình. Khuôn mặt thoáng chút kích động, từ từ cúi mặt xuống, hàm răng cắn chặt lấy nhau.

Một lúc sau, hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn vào Lâm Kinh Vũ một lúc lâu, hai nắm tay siết chặt lấy, móng tay cắm vào da thịt bật máu.

Thế nhưng trên khuôn mặt hắn, chỉ có một nụ cười nhếch môi.

Lâm Kinh Vũ càng tức tối quát: "Người cười cái gì?"

Quỷ Lệ nhìn hắn một hồi lâu, cười: "Lạc lối?" Hắn đột nhiên cười to lên, tiếng cười thật thê lương hỏi: "Ta lạc lối, ta không tìm thấy đường, thế nhưng con đường nào mới là đúng đắn, con đường của người ư?"

Lâm Kinh Vũ tức giận quát lên: "Không sai, chính đạo là con đường đúng đắn, người phản bội chính đạo, chính là đã lạc lối."

"Bậy."

Lâm Kinh Vũ giật mình, sững người.

Sắc mặt Quỷ Lệ đanh lại, ngẩng mặt lên nhìn trời, giọng rít qua cổ họng nói: "Ai nói chính đạo là con đường đúng đắn? Người nói à? Cứ cho là chính đạo là con đường đúng đi, Thanh Vân Môn các người dựa vào đâu mà cho rằng mình là chính đạo?"

Lâm Kinh Vũ nhíu mày, mặt lộ sát cơ, lạnh lẽo nói: "Người và ta giờ đây ân oán nghĩa tuyệt, cần gì phải nhiều lời!"

Quỷ Lệ hai mắt lạnh lẽo nhìn tới: "Người muốn giết ta?"

Lâm Kinh Vũ hiên ngang nói: "Lão nhân chết trong tay người, mười năm này dạy dỗ ta không ít, đối đãi với ta như con, ân trọng như núi, tình như phụ thân. Người chết trong tay người, người lại mê hồ bất hối, ta phải vì dân trừ hại, vì lão nhân gia báo thù."

Quỷ Lệ lạnh lùng cười nói: "Thế gian này có rất nhiều hạng sài lang độc ác, thế vốn cũng chẳng có ý nghĩa gì với ta, song chỉ là tâm nguyện chưa thành, ta quyết không thể chết được."

Lâm Kinh Vũ cười lên một tiếng, ngạo nghễ, quang mang từ Trảm Long Kiếm bùng bùng phát ra: "Phế ngôn nói ít thôi, ta và người ân oán mười năm nay, hôm nay tính cả đi."

Quỷ Lệ cũng hét lên một tiếng, ánh sáng xanh u ám phát ra từ tay trái. Thanh Thiêu Hỏa Côn trong tay từ từ sáng lên.

Chim trong rừng vẫn khẽ gù nhẹ, ngọn núi càng thêm u ảo, những tàng lá xanh rì vẫn lay động theo gió. Bên dưới trời xanh vô hạn, phía trước cổ động ngàn năm, đôi bạn thơ ấu lạnh lùng đối mặt nhau, triển khai một trường sinh tử.

Đúng lúc này, đột nhiên, từ sau lưng hai người, cả tòa "Ảo Nguyệt Động Phủ" truyền tới những âm thanh âm ì, cảnh sắc xung quanh như từ từ chuyển động, khiến hai người thần sắc đột biến.

Lúc hai người còn chưa kịp phản ứng, từ bên trong tòa Động Phủ ngàn năm đó, một đạo tím khí vọt qua, chớp mắt đã bay lên lưng chừng trời, bao trùm cả Động Phủ, mây khói vẫn vũ, rồi một tiếng nổ lớn như tiếng sấm, khí tím ngàn trượng, khí thế vạn năm, lao thẳng lên trên trời.

Sau hiện tượng kỳ lạ đó, dường như ngay lập tức, hai người lại đứng đối mặt với nhau, nét mặt lạnh lùng, tà áo bay phấp phới theo gió.

oOo

Gió vẫn thổi mạnh.

Trên đỉnh Thông Thiên Phong, không gian như ngừng lại, không chỉ có đám người chính đạo không một tiếng động mà cả đám quái vật cũng tịnh không một tiếng gầm thét, dường như tất cả cảm giác tới điều gì, từ từ yên tĩnh lại, cùng ngược đầu lên nhìn trời.

Đứng trên cái đầu xương sọ khổng lồ của Bạch Cốt Yêu, tà áo của Thú Thần nhẹ bay theo gió, khuôn mặt thiếu niên trắng bệch, nhưng đôi mắt lại phát ra những tia nhãn thần phải trải qua bao nhiêu phong sương mới có thể có được, nhìn chăm chú vào kiếm trận vĩ đại đang dần dần hình thành.

Hùng hùng khí tím, từ phía sau ngọn Thông Thiên Phong vọt lên, tốc độ như điện, khí thế vô biên, nhằm thẳng trời xanh mà lao tới, giống như cây trụ chống trời, bao trùm lấy cả không gian rộng lớn. Tử khí hung mãnh chuyển động phá không, cuối cùng rơi xuống cổ kiếm Tru Tiên.

Chỉ một khắc sau, cổ kiếm Tru Tiên sáng rực lên, chiếu rọi ra xa, vô số linh hồn của nhân loại, như là cảm giác thấy trên không trung dường như có sự vật gì đang khuấy động không gian, từ cõi hư vô mở mắt tỉnh dậy.

Vô số ánh sáng từ thanh cổ kiếm Tru Tiên chiếu rọi cả khuôn mặt của Đạo Huyền chân nhân.

Tám đạo bào màu mặc lục của lão không gió mà lay động, phát ra những âm thanh rột roạt, tay phải nắm chặt lấy thay kiếm, diện mục đánh lại, tay trái nhanh chóng bắt pháp quyết, cả trời đất truyền lại những tiếng âm ì, dĩ phạn xướng, dĩ kỳ chú, truyền đi vắng vắng. Đột nhiên, tay trái lão bắt kiếm quyết, chỉ thẳng lên trời, cùng lúc đó, từ sáu đỉnh sơn phong cao nhất của dãy Thanh Vân sơn mạch, sáu đạo quang mang cùng lúc vọt lên không trung, như trường xà uốn lượn trên trời, phá không lao tới, cuối cùng tụ vào thanh Tru Tiên cổ kiếm.

Chớp mắt, Tru Tiên Cổ kiếm sáng rực hơn bao giờ hết, như mặt trời mọc dưới trần gian, ánh sáng phát ra xua tan những đám mây đen vô ảnh vô tông.

Trong ánh sáng cường liệt đó, bảy đạo quang mang nhập lại thành một, ánh sáng trắng phóng vọt ra trên không trung biến thành một thanh kiếm khổng lồ bảy màu, luân phiên chiếu rọi. Thanh kiếm hấp thụ linh khí không ngừng tuôn ra từ bảy ngọn núi, dần dần biến ra to lớn hơn, các đạo quang mang cũng dần dần hóa nhỏ ra càng ngày càng nhiều hơn, chằng chịt đan xen

Dưới mặt đất, đám người chính đạo đột nhiên reo hò, vô số đệ tử trẻ tuổi, không kể là người của Thanh Vân Môn hay là các phái khác, khuôn mặt lộ vẻ sùng bái đều ngược lên nhìn ngấm say mê chứng kiến một kiếm trận hùng vĩ như trong thần thoại. Giờ khắc đó trên khuôn mặt mọi người lộ ra vô số những tình cảm phức tạp, hoan hỉ, trầm mặc.

Trong đám đệ tử trẻ tuổi đang hoan hỉ, Lục Tuyết Kỳ vẫn trầm mặc ngược nhìn lên trời, trông vào uy thế lâm liệt của Tru Tiên trận, từng đạo từng đạo bá quang bao trùm lên toàn bộ đám người, chiếu rọi lên khuôn mặt nàng. Chỉ là vẫn khuôn mặt lạnh lùng mỹ lệ, không một chút tình cảm, chỉ có đôi mắt long lanh phản chiếu ánh sáng bảy màu là toát lên những cảm xúc kỳ lạ, thế nhưng không một ai biết được trong sâu thẳm nàng đang nghĩ gì.

Mười năm, cứ như vậy mà nhẹ trôi đi. Còn ai nhớ, năm đó cũng trên đỉnh Thanh Vân Sơn này, âm thanh ai oán bi thương? Còn ai nhớ, người thanh niên trẻ tuổi bị đẩy vào tuyệt vọng?

Thân hình Lục Tuyết Kỳ khẽ rung động, dường như trong lòng nàng trào dâng một cảm xúc không kềm nén nổi, thậm chí gương mặt cũng có chút sạm lại, nàng càng nắm chặt hơn thanh Thiên Gia thần kiếm.

Kiểm ảnh đầy trời, càng lúc càng dày đặc, hào quang vô hạn che kín khắp bầu trời.

Hai mắt Thú Thần sáng lên, phản chiếu kiếm ảnh vô hạn trên bầu trời, chăm chú nhìn một lúc rồi gật gật đầu, sắc mặt vẫn bình nhiên, khẽ nói: "Quả nhiên là phi phạm,

không ngờ rằng Trung Thổ lại có nhân vật vĩ đại đến như vậy, có thể tập hợp linh khí của các dãy núi, sáng tạo ra tuyệt thế kiếm trận này. Thật là không ngờ!"

Hắn liền vỗ tay, nói liền ba tiếng: "Thật không ngờ, thật không ngờ, thật không ngờ!"

Miệng hắn thì thốt ra như vậy, nhưng sắc mặt không một chút sợ hãi, hoặc có thể nói, ai cũng không biết, một yêu quái phi thường như hắn, còn có điều gì sợ hãi?

Trong phong vân, con Bạch Cốt Yêu khổng lồ gầm lên một tiếng, bay vọt lên không trung, giương nanh múa vuốt đối mặt với Thủy Kỳ Lân lúc này đang đứng trước mặt Đạo Huyền chân nhân.

Cuồng phong thổi qua, cả trời đất dường như ngừng bật!

Tiếng gầm thét của đám quái vật phía dưới chân Thú Thần dường như biến thành ở tận nơi xa xôi nào đó, chỉ còn hai người đứng đối mặt với nhau. Thiên địa dường như chỉ có một chỗ đứng cho một người.

Hai mắt nhìn nhau.

Đạo Huyền chân nhân lạnh lùng nói: "Dưới Tru Tiên Cổ Kiếm, yêu ma tà linh từ trước đến giờ chưa thoát nổi. Nếu người thông minh, hay đầu hàng, tự giam mình trong Thanh Vân Sơn cả đời, ta sẽ tha cho người một mạng."

Thú Thần sững người lại, nụ cười tắt bật, nhưng cũng không thêm để ý, chỉ nhẹ lắc đầu, sắc mặt biểu lộ chút mỉa mai. Đạo Huyền Chân nhân thấy vậy cũng không nhiều lời, hít sâu một hơi, tay phải nắm chặt đốc kiếm, tay trái đột nhiên phát ra một chiêu, từ trong kiếm khí dày đặc trên trời đột nhiên bắn ra một đạo kiếm quang, phá không lao vào Thú Thần.

Thú Thần sắc mặt đánh lại, nhưng hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào đạo kiếm quang, trong chớp mắt đã chỉ còn cách hắn chưa đến một trượng. Thú Thần đột nhiên giơ tay trái lên, ngũ chỉ hướng về phía kiếm quang đang bay tới.

Trên không trung đột nhiên sinh ra một luồng hắc khí, chắn trước mặt Thú Thần độ nửa trượng, chớp mắt đã kết thành một bức tường màu đen, chặn lại luồng kiếm quang.

Chớp mắt, đạo kiếm quang màu da cam đỏ đâm sầm vào bức tường màu đen.

Thiên địa, trong thời khắc đó, như tĩnh lặng.

"Ầm."

Một âm thanh cực lớn phát ra, bao trùm lấy tất cả trời đất, hắc khí và kiếm quang từ từ tan biến, kèm theo vài luồng điện lóe xẹt.

Trên đỉnh Thanh Vân Sơn, đám người phía dưới ai nấy đều đỉnh tai nhức óc, sắc mặt thất thần. Mặc dù đều biết hai người này đề là những nhân vật đạo pháp cực cao, thế nhưng hai người vừa mới giao thủ đã phát ra uy lực cực đại, thật là ngoài sức tưởng liệu của mọi người. Đồng thời kết quả của trận đấu pháp này cũng khiến mọi người không thể đoán nổi.

Thậm chí trong lòng mọi người, sau trận hạo kiếp này, dưới trận quyết đấu này, đỉnh Thanh Vân Sơn không biết sẽ biến thành thế nào.

Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân và Thú Thần vẫn đối mặt với nhau, khuôn mặt không chút biểu cảm, không nhìn thấy sự kinh sợ ngạc nhiên trên cả hai khuôn mặt đó.

Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân khẽ lầm rầm, tay trái giơ lên bắt kiếm quyết chỉ dẫn, đạo bào nhẹ nhàng bay. Đột nhiên cuồng phong tứ bề nổi dậy, kiếm ảnh rợp trời trong khoảnh khắc đột nhiên chuyển động. Nhất thời, tứ minh lóe sáng, ánh sáng chói lòa khiến mọi người không dám trực tiếp nhìn vào.

Thú Thần sắc mặt đột biến, định thần chăm chú. Quả nhiên không đầy nửa khắc công phu, từ sau lưng Đạo Huyền chân nhân, mười luồng đạo quang đột nhiên bắn tới. Khí thế lạnh người, chớp mắt hung dũng cuộn cuộn, chẳng bao lâu, vô số kiếm khí trên không trung như bị một lực vô hình nào đó hút theo. ào ào như sóng dữ xô bờ hóa thành một trận mưa kiếm bao trùm lấy Thú Thần.

Thú Thần ngược mắt nhìn vô số kiếm quang như mưa bắn tới, đột nhiên hét to một tiếng, ác linh yêu vật khổng lồ dưới chân cũng đồng thanh gầm thét lên, thanh âm uy lệt cực kỳ. Nhưng chỉ thấy hai tay y đại khai đại hợp, thân hình nháy múa, động tác kỳ quái, từ đằng xa không biết tại sao vọng lại những ca âm ghê rợn kỳ dị vô cùng.

Tiếng ca đó không giống với giọng ca Trung Thổ. Giống như là dã thú gầm thét trong đêm mưa gió, liên tu bất tận.

Cùng với những âm thanh cổ quái đó, đám khí đen xung quanh Thú Thần cũng càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng đen đúa. Giữa cuồng phong chuyển động, đám hắc khí như một con hắc long đang giương nanh múa vuốt, hùng thị thiên hạ.

- o O o -